

חודרוב

סגן-ניצב אבי זלבה
רב-פקד רון שיוביץ

יעקב חודרוב (שני משמאל) עם מרלין מונרו. ניו-יורק 1957

ואחר-כך גם לרוץ ולהתעופף בין הקורות. "בעצם, התחלתי את הקריירה כחלוץ במכבי ראשון. בשלהי שנות השלושים נפצע השוער הקבוע שלנו, והוחלט שאחליף אותו בשער. הסכמתי ונשארתי. זה מצא חן בעיני, ככל הנראה, בשל המחשבה, כי כשוער אפשר לרוץ הרבה פחות מאשר כחלוץ".

הוא, השוער האגדי יעקב חודרוב (77), בכלל התחיל ללכת רק בגיל תשע. כן זו לא טעות, ודווקא מי שנחשב בשעתו לאחד משוערי הכדורגל הגדולים בעולם, היה נכה עד לשנתו העשירית. ורק אז, במצוותו של הדוקטור רוזנבלט, קם על רגליו והחל ללכת, וללכת.

צילום: אלכסנדר ארצ'ר

ALEXANDER ARCHER
75 FIFTH AVE. N.Y.C.

איך הפך השוער האגדי יעקב חודרוב מחלוץ לשוער? • מהם שלושת המשחקים הגדולים בחייו ולאילו קבלת פנים זכה ממרלין מונרו? • איזה לוקש בדיוק מכר חודרוב לסמל פלאוור, שתפס אותו עם נשק ביד, ומדוע הקהל מדיר את רגליו ממגרשי הכדורגל של היום? • בין הקורות עם "אגדת הכדורגל", שזכה בגביע הראשון בחייו כשוער וכנוטר במשטרת המנדט הבריטי

אחד שחושב כך. אחר כך היו שניים ושלושה, ואז הבנתי, שלא כולם יכולים להיות אידיטיים". באותה שנה נעצר חודרוב במסגרת אירועי "השבת השחורה", ובשנת 1948 הוא מתגייס לצה"ל כאיש החי"ש בראשון לציון, ומשרת כחייל וכקצין בחטיבת גבעתי, תחת פיקודו של שלמה להט, צ'ץ'. הכול במקביל לקריירה המפוארת שלו כשוער בנבחרת ישראל, בהפועל תל-אביב ובשלהי התקופה בקבוצות שמשון תל-אביב והפועל רמת-גן, עובד חודרוב בחברת מקורות, ומשתתף בכל מלחמות ישראל ובכללן במלחמת ששת הימים.

מרוסיה באהבה

במהלך הקריירה הארוכה והמפוארת שלו הספיק חודרוב לעמוד בשער מאות רבות של פעמים, ובכלל זה במסגרת נבחרת ישראל וקבוצת הפועל תל-אביב ברחבי העולם כולו. את משחקו הבינלאומי האחרון רשם כנגד נבחרת אנגליה הצעירה, והוא בגיל שלושים ושבע. שלוש שנים מאוחר יותר פרש מפעילות, ובשנת 1969 הספיק לאמן את קבוצת הכדורגל של הפועל חולון, שאותה העלה לליגה הלאומית. לאורך כל השנים, שבהן שיחק, נבחר חודרוב מספר רב של פעמים כספורטאי השנה, זכה באליפויות ובגביעים ואף נמנה עם מדליקי המשואות בשנת החמישים למדינת-ישראל. "מבין כל המשחקים שהשתתפתי בהם, אני זוכר שלושה משחקים גדולים במיוחד - הראשון היה נגד רוסיה בשנת 1954. הגענו למוסקווה לאחר הכנות מדוקדקות. רוסיה הייתה מבודדת וסגורה, והיהודים שם ראו בנו את הבחורים מישראל החדשה. זו שקמה לפני מספר לא רב של שנים. הם ביקשו לגעת בנו, לחוש דרכינו את גודל ההישג של הקמת המדינה. בסיום המשחק, שבו הפסדנו חמש אפס, שלחה לנו שרת החוץ גולדה מאיר מברק, וברכה אותנו על ההצלחה...". בסיום אותו משחק רוכש חודרוב חבר חדש - השוער

כעבור כשנה, עובר חודרוב, שכבר היה מפורסם כאחד משוערי הכדורגל הטובים בארץ, להפועל ראשון לציון ומשם לקבוצת הצמרת של הפועל תל-אביב ולנבחרת מכבי ישראל. "תתפלאו לדעת, שבגביע הראשון שלי זכיתי דווקא במדי משטרת הישובים העברים, שם שימשתי כנוטר, שוטר במשטרת המנדט הבריטי. על היום אני זוכר, כיצד פנה אלינו טיילור האגדי, קצין אנגלי מפורסם ממשטרת המנדט, והבטיח בטון מאיים: "לא מעניין אותי מה תעשו, העיקר שתביאו את הגביע. אחר-כך אני אתן לכם לעשות כל מה שתמצאו". והם אכן הביאו את הגביע הנכסף.

"קונה את עולמו"

במסגרת שירותו בנטרות, נזכר חודרוב, אלמן, אב לשלושה וסב לשבעה נכדים ונכדות, אשר הספיק בינתיים להתאושש באורך מופלא מאירוע מוחי, שלקה בו לפני כשנה, הוא נתפס פעם אחת בידי סרג'נט פלאוור, כאשר יצא מקיבוץ כפר מנחם ובידו אחז נשק. "לאן אתה הולך? שאל אותי הסמל. לשחק כדורגל עניתי. "עם הנשק ביד?" הוא שואל אותי, "את מי אתה הולך להרוג שם?", חייכתי אליו ושנינו צחקנו, ואחר כך הוא הניח לי להמשיך בדרכי".

בין לבין משמש חודרוב כשומרם האישי של דוד בן גוריון ושל חיים ויצמן (מי שהיו לימים ראש הממשלה הראשון והנשיא הראשון של מדינת-ישראל), ובמקביל, בשנת 1946, הוא הופך לשוער מספר 1 בארץ-ישראל, וקונה את עולמו בסיום המשחק בין קבוצתו, הפועל תל אביב לבין קבוצת לימסול מקפריסין. "נראה, שבשלב הזה הבנתי, שאני שוער לא רע", מצטטנע חודרוב. "שמעתי, שכולם מדברים עלי כעל כזה. בהתחלה חשבת, מילא שיש אידיוט

חשבון נבחרת ישראל, וכל זאת רק הודות ליחס שערים עדיף. אכזבה, שאותה לא ישכח חודרוב לעולם.

צנון על חביתות

את הכדורגל הישראלי היום רואה חודרוב רק בטלוויזיה. "זה לא אותו הדבר", הוא אומר בעצב, "אז השקענו במשחק יותר מחשבה ואישיות. זה היה עולם אינדיבידואלי מלא כוכבים. היום הכול טאקטי ומאופיין במשמעת נוקשה, ועל כן גם הקהל מדיר את רגליו מהמגרשים. אז לא קיבלנו כסף כדי לשחק. נכון, סידרו לנו עבודות, אבל כסף ממש לא היה. אחרי ניצחון היינו הולכים לרחוב סאלמה, ושם במסעדה היינו מקבלים מעט בשר, אשר כוסה בשכבה של אורז, וזאת מחשש, פן יבחינו מפקחי הצנע, כי אנו מקבלים בשר. נהגנו גם לקבל חביתות, שכוסו במרבד של צנון, כדי לא להודות שמדובר בביצים. בימים ההם לא דיברו על קניית משחקים או על מכירת משחקים. שיחקנו בשביל הדגל וזה מה שחסר היום. שחקן כדורגל, כמו שוטר בכל יחידת משטרה, זקוק לגאווה יחידה, וצריך להזדהות עם המועדון. היום זה דבר אחר. היום הוא שחקן בהפועל, מחר במכבי וביום שישי בבית"ר. אנחנו גם לא מספיק מקצוענים. באנגליה, למשל, שחקן זה מקצוע. כמו מהנדס, כמו רופא, כמו עורך-דין. אצלנו, למרות הכסף זה לא בדיוק כך".

לאורך הקריירה הארוכה שלו, לא הורחק חודרוב לעולם ולו גם ממשחק אחד. "היום אנחנו רואים במגרשים יותר משטרה מקהל, וזה חבל", אומר השוער מספר 1, וקובע, כי עד שתיווצר הפרדה חד משמעית בין הפוליטיקה שבכדורגל לבין הכדורגל עצמו, אין סיכוי להחזיר את הקהל למגרשים. לדעת חודרוב, השחקן הישראלי הטוב ביותר בכל הזמנים הינו **אלי פוקס** ואילו שחקני הכדורגל הגדולים ביותר מהעולם כולו הינם **פלה, מרדונה** ואחריהם **גרנצ'ה, פושקש ויהן קרויף**.

"אתם יודעים", מסכם חודרוב שלושים שנות משחק. "אחרי הפסדים, שאותם לקחת תמיד קשה, הייתי אוכל גלידה וחוזר הביתה רגוע. היום זה לא היה הולך ככה". ■

האגדי והטוב בעולם מאז ומתמיד, הרוסי **לב יאשין**. "נקשרו בינינו קשרי ידידות. הוא בא לארץ, וסייעתי לו לקבל טיפול רפואי ועזרה אחרת. הוא היה מודל לחיקוי וחבר".

כעבור שלוש שנים נוחת חודרוב יחד עם נבחרת הפועל בניו-יורק. השחקנית **מרלין מונרו** מוזמנת לבעוט את בעיטת הפתיחה במשחק הוקרה, שהתקיים ביום העצמאות של ישראל. נזכר חודרוב: "החוויה הייתה עצומה, וכך גם מרלין מונרו. היא הייתה יפהפייה מדימה, ואז זכיתי ממנה לנשיקה. בסיום המשחק ניגש אלי מנהל הנבחרת, ושאל אותי איך ספגתי שני שערים נגד קבוצה כזו. בחיך, ענית לו, העיניים שלי היו במקום אחר לגמרי. כשחזרתי ארצה שאלה אותי אשתי המנוחה **דליה**, אישה יפה בזכות עצמה, איך היא נראית בעיני לאחר שראיתי מקרוב את מרלין מונרו. גם את נראית מצוין אמרתי לה. ואם תתאמצי את בהחלט יכולה לעמוד בשורה אחת איתה".

ודרך אגב, מבקש חודרוב להזכיר, שהמשחק עצמו הסתיים בניצחון של חמש שתיים לקבוצה האמריקאית.

"המשחק השלישי, שאותו אני זוכר במיוחד, היה המשחק, שבו ניצחה נבחרת ישראל על נבחרת יגוסלביה בכלגרד, בתוצאה שתיים אחת. זה היה בשנת 1960, והניצחון היה חשוב במיוחד בעיקר לאחר התבוסה שלנו כמה שנים קודם לכן. אתם יודעים איך כינו אותנו באמצעי

אחרי ניצחון היינו הולכים לרחוב סאלמה, ושם במסעדה היינו מקבלים מעט בשר, אשר כוסה בשכבה של אורז, וזאת מחשש, פן יבחינו מפקחי הצנע, כי אנו מקבלים בשר

התקשורת?", שואל חודרוב וממהר לענות: "הם אמרו, כי נערי בן-גוריון ניצחו את נערי טיטו".

זה היה גם המשחק המאכזב ביותר מבחינתו של חודרוב, שכן בסיומו עלתה יגוסלביה למשחקים האולימפיים על